

Τόπο τόπο νά περάσω,
αἱ ἱστιαί μὲ γαστρίαι
προσωπίδες νά μοῖσσω
καὶ μουντουραὶ καὶ φτεριστὰς.

Ὅλοι κάνουν τοὺς ἱππῶταις,
τὰ γκαϊδούρια βάζουν σίλας,
καὶ κτυποῦνε πρώταις πρώταις
τῆς γκαϊδῆς ἢ μάστιγας.

Τῶν Ρωμηῶν αὐτὸ τὸ κράτος
ἐγὼ μόνος ἀσπάζομαι
κί' αἰωνίως κυβερνῶ,
καὶ προστάτης του περνῶ.

Ἐγὼ Σύνταγμα καὶ μόνον
εἰς αἰῶνας τῶν αἰῶνων,
ἐγὼ νόμος καὶ θεσμός
καὶ προϋπολογισμός.

Ἐγὼ κίνησις καὶ δράσις,
ἐγὼ ζῶμωσις καὶ βρῆσις,
κί' ὁ καθεὶς ἐμπρὸς μου κλίνει
κί' ἐν πολέμῳ κί' ἐν εἰρήνῃ.

Μαζευθῆτε πάλι γύρω
μ' ὅλους σας χορὸ νὰ σύρω.
Ὅσοις εἰς αὐτὰ τὰ χρόνια,
ποὺ βροντοκοπᾷ τὸ γένος,
δίχως κρᾶνήν καὶ γαλόνια
ἢ μικρὸς κί' ἀδικημένος.

Ἄς σιμώσῃ στὸ θρονί μου δίχως φόβο καὶ ἄντροπῇ
νὰ τὸν κάνω Στρατηλάτην,
καὶ κατὰ χρῆμα νὰ πᾶν ἡγεμὼν
στὸν Καρνάβαλο σπολλιάτην.

Ἐγὼ πάντα σ' ὅλους δίνω,
σὲ μεγάλο καὶ μικρό,
καὶ κανένα δὲν ἀπίνω
μὲ παράπονο μικρό.

Γιὰ γαλόνια, γιὰ βραβεία καὶ παράσημα μὴν ελαττε,
τὰ μικρὰ παράπονά σας ἔμπρὸς σ' ἐμένα νὰ τὰ λείτ,
κί' ἐγὼ πάντα θ' ἀνταμείβω τὰς μακρὰς ἀπαιτήσεις
καὶ τὰς τόσας τὰς θυσίας.

Ἐγὼ πίνω καὶ κρατῶ,
καὶ τὸν ψεύτη τὸν τιμῶ
καὶ τὸν κλέφτη τὸν θαυμάζω,
καὶ παράσημα δίνω.

Ἐγὼ κάνω τὰ νυκτεῖα
τῆς Βουλῆς τὰ δυνάττα,
μακροδάκτυλα τὰ χέρια
καὶ τὰ πόδια φτεριστά.

Ἐγὼ βάφω καὶ πιθόκους
μὲ χροιάν παρνεϊκὴν,

ἐγὼ κάνω κί' ἀνθίστας
νὰ δασύουν ἡδονὴν.

Ὅλους τοὺς ἐγκλημαῖα, σ' ὅλους εἰσάγω κί' ἐκτείνω,
ἐκτείνω τοῦ λαοῦ μου πάλαι ποτὶ τὸν ποταμὸν
γιὰ νὰ βγάλῃ μισοὺς καὶ δουλοφροῦς μὲ μακρὰς
νὰ τοὺς κάνουνε τὸν νόμο περίελοιο καὶ πικρὸν.

Πάντα νίος, πάντ' ἀσπάζομαι
ἄρχομαι σ' αὐτὸ τὸ κράτος.
Κάν' πολέμους ἀντιπρὸς, κάν' γκαϊδῆς καὶ μάστιγας,
πάντα κάτι τί θὰ βρίσκω νὰ λιγύνωμαι στὰ γέλοια.

Κάν' ἀποβαλάσσης ἔλθω, κάν' ἀπὸ ξηρὰς προβάλλω,
πάντα τρώσκω θὰ φάλω.

Σύρτε με σὶ Παρλαμένα, σὶ Στρατῶνας φλογερὰς,
σύρτε με καὶ σὶ χοροὺς,
γιὰ νὰ δῶ σπαθιά καὶ φράκα καὶ σιδαντισμένο κρία
καβερμὰς κυρὰς ὥραιας,
καὶ γρήγα Καπνικαρίας.

Περιούσια λαί μου, ποὺ πρὸς χάριν μου βροντᾷς,
θεανόστιμος χορεύεις, θεανόστιμος γλεντᾷς.

Δείχνεις πάλι τόσο κίρι...
ποὺ σὸ το διαβόλο τὸ βρίσκεις!...
ὁ γὰρ ἐκείνους ἐκ καλοτέρῃ
κί' ἔχεις μάγουλα παιδίσκης.

Περιούσια λαί μου, τὴν κακὴν μου, τὴν κακὴν σου...
κάθε τόσο ταμπουρᾷς
πὺς λιμώτεις καὶ πεινᾷς,
κί' ὅμως δίνεις γιὰ τὰ γλεντία καὶ τὸ πρῦμα τὸ βρακί σου.

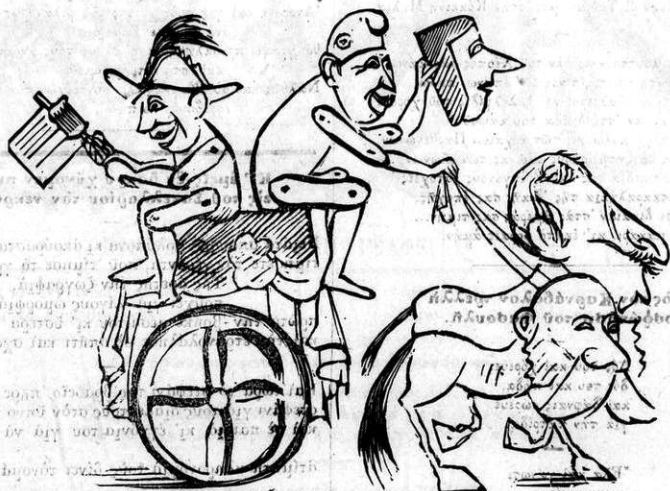
Περιούσια λαί μου, λὲς πὺς πάσχεις ὀλοῖνα,
κί' ὀλοῖς γλεντᾷς γιὰ μένα,
κί' ἐνὸς σκούζεις κουβέλη,
μὲ γενναίως προσφοράς
καὶ μ' ἐράνους δαφνίστας
β' γαίνεις πρώτος μασκαράς.

Ὁ λαὶ τῶν καρελάων,
ποὺ συχνὰ παρὰπονεῖται,
μόνα γιὰ τῶν Καρνάβαλων
τὸς θραύμους συγκαταστήται.

Ξεφωνίζεις πὺς σὶ ρεῖδουν, πὺς τῶν φόρων σ' ἔχουν σκλάβοι,
μὰ ποὺ βρίσκεις τοὺς παρὰδες
γιὰ νὰ κἀνῃς μασκαράδες,
δὲν μπορᾷ νὰ καταλάβω.

Μὲ τὸ κίρι τοῦτο πούχεις καὶ τῆς φέτας τῆς τρελλῆς
δὲν πιστεύω σ' ὅσα λὲς.
Κί' ἂν πολλοὶ σοὺ λένε ἐξούσου,
κί' ἂν κρατῇς τὸ στόμα χάσκα,
δείχνεις μὲ τὴν ὀρεξί σου
ὅτι ζῆς μὲς σ' τὴν Ἀλάσκα.

Πάλι τὰ τρελλὰ σου γέλοια καὶ τὸ κίρι σου σκορπᾷς
σὶ σαλόνια καὶ ταβέρνας,

νόμος νόμος νόμος νόμος

και 'στό σβέρκο σου κτυπάς
της ακούραστιάς σου φτέρνας.

Ράνε με για να σε ράνω σερπαντίν και κορφετί,
κι' ο χορός καλὰ κρατεί,
κι' αν' αλήθεια νοιώθω πικρία πῶδα πῶδα, για χαρά σου...
ὁ χορός ἀντί ν' ἀδειάσει θά γεμίσει τάντερά σου.

Περνούσε λαί μου, σκαρτσούν' ἰδὼ κι' ἐκί,
μὴ γερμάματα καὶ νεῖατα ζαγκόνηκα πανοικί,
σπῶχνον, σπῶχνον, σκούνα, στέκα στέκα ἱερώας ἐνιῶς,
ὁ Κερνέβαλός σου θῆναι, πολιοῦχος σου θεός.

Πέρου μπήκα 'στὴν Ἀθήνα, 'φάτος εἰς τὸν Παιραιά,
πούγινη τὸ Κολοσσούκα μὴ μὲν γὰρ δαίρεα.

Μὰς ἱμπρός ἡ συνοδεία... δάφνης δίνω, δάφνης πέρνω...
για σου, Κόντῃ Θεοτόκῃ, καὶ Ρωμαίκο Κουβέρνο,
για σου, κόμμα, για σου, πέρου-τῆς Βουλῆς ἀριστερά,
τῆς γκαμήλας τῆς χορτάτης τῆς βαρεῖς τὸν ταμπουρά.
Γιὰ σε, δλοι... τραγουδάει καὶ τὸν μαφάρμα-Θοδωρή,
ποὺ ξεπλέκει τὸ Κορόνι καὶ μὰς κάνει τὸν βαρύ.

'Ε! ἔ! ἔ! φωνάει κι' ἀντάρχει, καὶ περῶ κι' ὁ Φασουλῆς,
κι' ἡ γκαμήλα μπαίνει τώρα μὲς 'στὴ σάλα τῆς Βουλῆς.
Νάτῃν εἰς τὸ βῆμα ἄπανω,
καὶ μὴ τόσα χωράτα
πρῶτα πρῶτα χαιρέτῃ
τὸν μακρὸ τὸν Κερκαπάνο.

'Ε! ἔ! ἔ! φωνάει κι' ἀντάρχει, καὶ περῶ κι' ὁ Φασουλῆς,
κι' ἡ γκαμήλα μπαίνει τώρα μὲς 'στὴ σάλα τῆς Βουλῆς.

Μὰ σημαίνει τὸ κορδοῦνι καὶ δὲν βγάδουν τοιμουδιά,
ἡσυχία, σιωπή,
για ν' ἀκούσουμε, παιδιὰ,
κι' ἡ γκαμήλα τί θὰ πῇ.

Τὴν κυττάζουν τρομασμένοι, τὰ σαγόνια τῆς κτυπᾷ,
κι' ὁ καθένας σιωπᾷ.

Μὰ τῆς ρίχνονται 'στό τέλος τὸν κορμάτον τὰ κοπέλια
μὴ ψυχῆς παροξυσμοὺς,
καὶ τῆς βγάδουν τὰ κορμῆλια
καὶ τυλίγουν τοὺς θεσμούς,
καὶ τῆς πέρουν τῆς μασίλαις ὅσοι πᾶν μὴ τὸ Δοβλέτι
καὶ μ' ἐκείναις ρακινάουν καὶ τραγὰν ρουφετί.

'Ε! ἔ! ἔ! τί μαγκάρια μὴ τὰ μοῦτ' ἀλευρομένα!...
'στὸ Ταμπόν σταματᾷ
καὶ γιλιώντας ἐρωτᾷ:
«καμμιὰ σύνταξι τὸ κράτος δὲν θὰ κόψῃ καὶ για μὲνα;»

'Ε! ἔ! ἔ! τί μακαράδες, τί χεραι, τί χερσάτα!...
μὰς ἱμπρός ἡ μαγκάρια... τζόνιμ ταρῆμ ταρῆμ τατά.
Σαλπγγες, ταμπουρά, βρόντοι, κάρων κι' ἀμαζῶν σωροί,
καὶ τὸ πνεῦμα μὲς 'στὸν δρόμους ὡσὰν οὐρὸς πλημμερί,
καὶ 'στὸν θρόνον μου τριγύρω βδελλοφᾶν καλογέροι
τραγουδοῦν χοροπηδώντας πὺς τὸ τρέβουν τὸ πιπίρι.